

GENERALNY ZJAZD WERYFIKACYJNY

Dokument Końcowy

Bonoua – Wybrzeże Kości Słoniowej

12 - 20 października 2019

PICCOLA OPERA
DELLA DIVINA PROVVIDENZA

(Don Orione)

VIA ETRURIA, 6 – 00183 ROMA RM – ITALIA
Tel. +39 06 7726781

—◆—
DIRETTORE GENERALE

Rzym, 3 listopada 2019

Prot. TV/19.159

Najdrożsi Współbracia,

Pokój naszego Pana niech będzie zawsze z nami!

W momencie, w którym prezentuję Wam dokument końcowy Generalnego Zjazdu Weryfikacyjnego, biorę w dłonie tekst Sprawozdania ze spotkania rady z 12 sierpnia 1915 roku, w którym uczestniczył „dyrektor”, ksiądz Orione, razem z innymi 15 księżmi. Czytam, że po modlitwie na rozpoczęcie, *zabiera głos Dyrektor i prawdziwie wzruszonym głosem mówi o pięknej łasce, którą dał nam Pan, że możemy się zgromadzić.*

Myślę o emocjach Księdza Orione towarzyszących zebraniu się współbraci w tym prawdopodobnie trudnym kontekście. Rozumiem je! Emocje płynące z *pięknej łaski, którą dał nam Pan, że możemy się zgromadzić* doświadczane były również podczas dni Generalnego Zjazdu, od 12 do 20 października 2019, w Bonoua, na Wybrzeżu Kości Słoniowej, kolebce Zgromadzenia w Afryce.

Przy tej okazji szczególnych emocji doświadczali współbracia z Prowincji „*Notre Dame d’Afrique*”, którzy nas przyjmowali: misjonarze, którzy widzieli Zjazd jako konkretyzację chwalebного marzenia i rodzi mi zakonnicy, którzy czuli się silnie objęci ramionami przez członków rodziny „*bez granic*”. Rozumiem misjonarza, który widząc pochód 45 uczestników Zjazdu, z sercem pełnym radości, wyznał mi w zaufaniu wyrażenie w stylu psalmisty: „*Wydaje się, że śnię!*”.

Dla tych, którzy są na misji, odwiedziny członków rodziny są zawsze wydarzeniem. Rozumie się więc, cofając się w czasie, emocje Księdza Angelo Mugnai, pierwszego oriońskiego misjonarza

w Afryce, kiedy w 1973 roku, dwa lata po swoim przybyciu na Wybrzeże Kości Słoniowej, przyjmuje z wizytą Przełożonego generalnego, ks. Giuseppe Zambarbieri: *Wyobrażacie sobie naszą radość, kiedy ogłosiłem, że będzie z nami podczas Wielkanocy. Przybył dokładnie w Wielki Czwartek, uradowany, że może nas objąć ramionami i zobaczyć nas szczęśliwych i zjednoczonych z ludźmi.*

Ze strony uczestników Zjazdu, zwłaszcza tych, którzy po raz pierwszy odwiedzali kontynent afrykański, wychwyciłem powszechne odczucie satysfakcji, a nawet, zaskoczenia i zdumienia, szczególnie wobec niektórych wydarzeń, podczas których spotykali się w bezpośrednim kontakcie z ludźmi czy naszymi współpracownikami Afrykanami, lub też z historią wcielenia charyzmatu oriońskiego w tamtejsze środowisko kulturowe.

Zjazd, z tego punktu widzenia, był nadzwyczajny, wyjątkowy!

Doświadczenie misyjne, które przeżyliśmy

W końcowym podsumowaniu, wszystkie grupy prowincjalne uwypukliły korzystność wyboru miejsca jak i metodologii, która pozwoliła na kontakt z rzeczywistością oriońską na Wybrzeżu Kości Słoniowej, doświadczając, mimo krótkiego czasu, aktywności Synów i Córek naszego Ojca Założyciela. Rzeczywiście, w różnych momentach, program uprzywilejowywał kontakt z osobami i dziełami, z posługami, które nasi współpracownicy pełnią, aby Księdza Orio- ne i jego charyzmat czynić żywo obecnym w Afryce. Podczas dni przeznaczonych na prace kapitułowe, rozpoczynaliśmy je od celebrowania, w naszym Sanktuarium, Mszy świętej razem z ludźmi mającymi szczególną cześć dla codziennej Eucharystii. W innych dniach uczestniczyliśmy w ceremoniach, które zaangażowały wiernych z naszych parafii w Bonoua i w Anyama. Wizyta misyjna w kaplicach parafii w Bonoua, organizowana przez grupy prowincjalne, przybliżyła jeszcze bardziej uczestników do lokalnej rzeczywistości. A następnie uroczyste zakończenie pieszą pielgrzymką misyjną z dziećmi, z Parafii w Bonoua do Sanktuarium, i Mszą świętą Spotkania Rodziny Oriońskiej Prowincji „Notre Dame d’Afrique” również w Sanktuarium.

Przeżywszy w ten sposób Zjazd weryfikacyjny, uczestnicy przyznali, że *„było wielką wartością połączenie prac weryfikacji, z konkretnym doświadczeniem spotkania osób i dzieł, z poznaniem ich historii i z przewidywaniem perspektyw rozwoju”* (Polska). Dla tego, kto przybył z daleka, *„z innego kontynentu, było ubogającym poznanie rzeczywistości tak różnej, zbudowanej z tak wielkim wyrzeczeniem i wielkodusznością zakonników i świeckich”* (Chile). Niektórzy nawet sugerowali *„aby kontynuować realizację Zjazdów w połowie sześćdziesiątych w różnych miejscach (krajach), kontemplantując poznanie nowych rzeczywistości Zgromadzenia”* (Południowa Brazylia).

Pozytywne efekty doświadczenia realizacji Zjazdu weryfikacyjnego w kontekście autentycznie misyjnym, zaplanowanego w trakcie Nadzwyczajnego Miesiąca Misyjnego, ogłoszonego przez Papieża Franciszka, zostały wyrażone w taki sposób:

- ▶ Było to *„doświadczenie misyjne, które ponownie rozpałiło w nas przejście się powołaniami i ukazało sens przynależenia do Zgromadzenia. Obudziło w nas pragnienie ożywienia we współbraciach, zwłaszcza młodych, zapału misyjnego i uwagi wobec nowych peryferii”* (Północna Brazylia).
- ▶ Zjazd *„rozbudził silne poczucie przynależności i rodzinności”* (Włochy); czuliśmy się *„żywą częścią Zgromadzenia”,* zatem, *„zanieśmy tego ducha rodzinności do naszych wspólnot, zjednoczonego z pragnieniem formowania wielu świętych zakonników-księży dla dobra całego Zgromadzenia”* (Madagaskar).
- ▶ *„Doświadczenie Zjazdu weryfikacyjnego ujawniło pewne klucze do ożywienia, z egzystencjalnego i powołaniowego punktu widzenia, naszej rzeczywistości vice prowincji: bliskości z ludźmi, przejrzystości, dotykania ciała Chrystusa, poznawania i wcielania się w rzeczywistość”* (Hiszpania).
- ▶ Zjazd dał nam wizję Zgromadzenia *„żywego, które otwiera się i wychodzi na spotkanie z najbiedniejszymi”* i prowokuje sumienie do nawrócenia *„od indywidualizmu oraz od autoreferencyjności, która nas oblega”* (Argentyna); *„po-*

mógł nam poszerzyć horyzonty i dostrzec, że charyzmat św. Alojzego Orione ma zawsze coś do powiedzenia tak nam jak i Kościołowi” (NDA).

- ▶ *A jeszcze: świadectwo opowiadane przez pierwszych misjonarzy i obecna płodność powołaniowa w Prowincji N. D. d’Afrique „powinno być opowiadane, aby rozentuzjzmować wszystkich współpracu ku rozwijaniu swoich aktywności w wierności. Te świadectwa powinny być pomocą na zjazdach, skupieniach i spotkaniach formacyjnych” (Południowa Brazylia). W tym samym nurcie: „świadectwo pierwszych misjonarzy inspiruje nas, ich prostota zawocowała w ludziach, którzy stali się częścią rodziny oriońskiej. A Bóg pobłogosławił ich pracę licznymi powołaniami” (DMA). Zatem, najważniejsze jest „potwierdzenie ducha misyjnego każdego zakonika orionisty, to znaczy, odczuwania bycia „misjonarzami” tam, gdzie jesteśmy, poza tym, że promujemy doświadczenia misyjne w Afryce/Azji/na Madagaskarze, aby pobudzić zakonników mało zmotywowanych” (Madagaskar).*

Interesującym jest również jakie miała znaczenie realizacja Zjazdu weryfikacyjnego dla współbraci z Prowincji „Notre Dame d’Afrique”. Już przekazałem główną opinię („wydaje się nam, że śnimy!”), ale słusznym jest pozwolić wybrzmieć temu, co powiedzieli ich delegaci:

- *„Dla nas z Prowincji NDA był to czas opatrnościowy, aby podziękować Bogu i Zgromadzeniu za wszystko to, co pierwsi misjonarze tu uczynili, na tej ziemi misyjnej, z tak wielkim zaangażowaniem i entuzjazmem”; Zjazd dał nam możliwość „spojrzenia, które potrafi rzutować dalej w przyszłość”.*
- *„Doświadczaliśmy mocnego ducha rodzinności jako Zgromadzenie i jako Rodzina charyzmatyczna wraz z pozostałymi komponentami MSMM, ISO i ORS.”*
- *„Zjazd stał się jakby zaproszeniem, aby czuwać nad dobrem, które święty Alojzy Orione pozostawił nam ze swoim charyzmatem, który obecnie musimy umieć przekazać dalej. Stał się jakby wezwaniem, w naszym odkrywaniu śmiałości i wysiłku pionierów, w taki sposób, który również nas pobudza i zachęca do bycia,*

w naszej obecnej historii, prawdziwymi świadkami tego, co Bóg i św. Alojzy Orione chcą od nas.”

Jak sprawić, aby duch Zjazdu weryfikacyjnego dotarł do naszych rzeczywistości prowincjalnych i lokalnych?

Jak można było wywnioskować z tych krótkich wypowiedzi i podsumowań, Zjazd, dla tych, którzy przeżyli go osobiście, stał się mocnym doświadczeniem spotkania z oriońską rzeczywistością misyjną, piękną i fascynującą. Obecnie, delegaci, wracając do swojej ojczyzny, będą mieli za zadanie podzielić się swoim doświadczeniem, przekazać własne odczucia, sformułować narzędzia i propozycje dla lokalnych dzieł oriońskich, ale przede wszystkim pomóc w rozpowszechnieniu i wcieleniu w praktykę wniosków Zjazdu. W tym ostatnim zadaniu podstawową rolę odegrają Prowincjałowie i ich Zarządy.

Myślę, że nie będzie koniecznym zachęcanie delegatów do tej posługi popularyzowania i rozpowszechniania doświadczenia przeżytego podczas Zjazdu. Wybrani jako przedstawiciele przez odpowiednie kapituły prowincjalne, teraz muszą się stać “mnożnikami” przesłania, opowiadania konkretnej treści. Mam nadzieję, że nie będą się lękać, wahać i nie będą nieśmiali: w mówieniu o tym, co wypełniło ich serce w kontakcie z afrykańską rzeczywistością charyzmatyczną; w opowiadaniu historii o dobrym rezultacie wcielania charyzmatu; w mówieniu o udanej misji. Dawanie nowego impulsu treściom Kapituły może się zaczynać w tym punkcie, od tych motywacji. I jeśli przyjdzie spontanicznie wyrazić się w sposób emocjonalny, niech tak będzie! *„Ale, ojczy, to jest sentymentalizm!”* Nie będzie nim, jeśli wyraża się ze szczerością i autentycznością serca.

Już podczas naszego spotkania, delegaci dali sugestie jak rozpropagować przeżyte doświadczenia i wnioski Zjazdu w Prowincjach i we Wspólnotach:

- ✓ Zgłębić dokument końcowy podczas Rady prowincjalnej i zaproponować go we wspólnotach przy pomocy różnych sposobów uczestniczenia (segretariaty, kongresy, spotkania...);
- ✓ Przedstawić dokument dyrektorom próbując zkonkretyzować z

nimi wskazania, aby przesłaniu Kapituły nadać nowy impuls;

- ✓ Realizować, w krajach misyjnych, zjazdy regionalne dla przyjęcia i promowania w środowiskach lokalnych propozycji dokumentu końcowego;
- ✓ Proponować współbraciom, na zjazdach, spotkaniach strefowych czy przez struktury wiekowe i na skupieniach, syntezę treści Zjazdu;
- ✓ Sprzyjać w programie formacji początkowej „stałej kulturze misyjnej”, na przykład poprzez organizowanie „ludowych misji”, podczas szkolnych wakacji i poprzez organizowanie oriońskich kursów misyjnych dla młodzieży formowanej;
- ✓ Generować na poziomie prowincjalnym konkretne petycje ekonomicznej pomocy misjom, na przykład podejmując na nowo i stanowiąc kolejny bodziec Oriońskiego Dnia Misyjnego;
- ✓ Rozpowszechniać w naszych dziełach, oriońskie misje w świecie, organizując również kampanie solidarności czy adopcji na odległość;
- ✓ Podejmować na nowo to, co zostało zdecydowane i zaprogramowane podczas prowincjalnych zjazdów weryfikacyjnych. Istotnie, Zjazd Generalny nie usuwa pracy już zrobionej, ale ją dowartościowuje i harmonizuje z decyzjami na poziomie zgromadzenia, które obecnie prezentujemy.

Zjazd weryfikacyjny: impuls ku przyszłości

W liście zwołującym Zjazd weryfikacyjny, z 13 października 2018 roku wyliczyłem niektóre motywacje, z powodu których celebrować się Zjazd w Afryce: zapewnić ciągłość tradycji, którą wyraża międzynarodowy charakter Zgromadzenia (Zjazd w Polsce [1995], w Chile [2001], w Hiszpanii [2007], w Brazylii [2013] i teraz na Wybrzeżu Kości Słoniowej); podkreślać, że kontynent afrykański stał się ważnym komponentem Rodziny; świętować pięćdziesięcio-

lecie realizacji VI-tej Kapituły Generalnej, która zatwierdziła wniosek o otwarciu się na Afrykę; celebrować „nadzwyczajny miesiąc misyjny” w kontekście misji.

Będąc w Bonoua, aby przeżyć Zjazd weryfikacyjny zauważyliśmy, że te motywacje nie były wystarczające, aby uzasadnić taką decyzję. O jak pięknie i znaczące były motywacje, które nas przenosiły ku przeszłości. To była nasza „chwalebna historia do wspominania i opowiadania”, która nas przynaglała, z pewnością, do dziękczynienia Bogu, ale która potrafiła umieścić nas w nastawieniu pasywnym, pozbawionym inicjatywy i dającym spokój. Wreszcie, postawa „orionistów nostalgicznych” czy, wręcz, pewna „nostalgia paraliżująca”, jak można by nazwać główną chorobę zwalczaną przez pierwszych misjonarzy na Wybrzeżu Kości Słoniowej.

Wielokrotnie było powtarzane, że my mamy również „wielką historię do wykonania” i musimy uczynić z tej „chwalebnej historii” skarb, aby rozświetlić naszą teraźniejszość i projektować przyszłość. To jest nasza „tradycja misyjna” i, jak nam przypomniiał Kardynał Kasper podczas niedawnej homilii w Parafii Ognissanti, „*tradycja nie zachowuje tylko przeszłości, ale również przyszłość*”. Zatem, Drodzy Współbracia, udaliśmy się do Bonoua, aby poszukać naszej przyszłości, aby „odnaleźć ten zapal” i te dynamizmy pionierów, którzy wcielili i inkulturowali intuicje charyzmatyczne Księdza Orione w Afryce. A są nimi:

- Bliskość i współczucie: zdolność nie tylko dostrzegania, ale słyszenia potrzeb bliźniego czy pragnienie uczynienia czegoś dla niego; ta sama pasja, którą miał Ksiądz Orione, aby ubodzy mogli doświadczyć, że „jest Boża Opatrzność”;
- Współdzielenie życia czynione z prostotą, ubóstwem, zaadoptowaniem się do środowisk w kontekście życia dalekiego od wszystkiego;
- Zdolność cierpliwego i w inteligentny sposób odczytywania rzeczywistości i ofiarowania odpowiedzi prostej, skutecznej, która przemieniła społeczeństwo i kulturę;
- Ufność w Opatrzność, zespolona z przedsiębiorczością, w poszukiwaniu wsparcia misji, tworząc sieć doborczyków i zwolenników rodzącego się w Afryce dzieła;

- Głoszenie Ewangelii czynione zwłaszcza przy pomocy świadectwa życia ze świadomością, że misjonarz nie jest konkwistadorem (zdobywcą), nawet w imię Chrystusa;
- Wielkie inwestowanie w formację i w tworzenie, już od początku, mocnego klimatu rodziny.

Obecnie, gdy Zjazd jest już wydarzeniem, które przeszło do naszej historii, niezbędnym jest wprowadzenie w czyn dynamizmów weryfikacji i dawania nowego impulsu treściom Kapituły w naszych rzeczywistościach prowincjalnych i lokalnych. Musimy czynić to w taki sposób, aby nasze dzieła, nasza obecność, nasze posługi, nasze powołania, stawały się skuteczną odpowiedzią na to, czego domaga się Duch Święty, w przeszłości od Księdza Orione, dziś od nas, jego kontynuatorów. Pomocą dla nas, w tym zadaniu, jest ten tekst końcowy Generalnego Zjazdu weryfikacyjnego.

Tekst końcowy

Zjazd w Bonoua, naturalnie, nie odbył się tylko jako kontakt z ludźmi i historią oriońską Prowincji „Notre Dame d’Afrique”. Dowartościowując bardzo zaplanowane i zrealizowane doświadczenie misyjne jednocześnie trzeba też podkreślić czas specyficznej pracy zjazdu.

Zjazd był skonstruowany z dynamik słuchania i rozeznawania. W szczególności, wysłuchanie zrealizowało się poprzez relację Rady generalnej, prezentację Prowincjałów, relację członków Rodziny Charyzmatycznej (Matki Mabel Spagnuolo dla Małych Sióstr Misjonarek Miłości, Marie Jeanne Kouakou dla Oriońskiego Instytutu Świeckiego i Armandy Sano dla Oriońskiego Ruchu Świeckiego), a na końcu, poprzez lekturę w grupach, treści przekazanych ze Zjazdów prowincjalnych.

W końcowej ewaluacji zweryfikowaliśmy, że można było przewidzieć więcej czasu na relację Prowincjałów, ale również dokonać lepszego usystematyzowania i ujednolicenia treści. Ponadto, mówiło się, że można było mieć więcej czasu na podanie propozycji drogi promowania ukierunkowań Kapituły, poprzez wspólne plenarne decyzje, a nie tylko podane przez grupy.

Zobowiązaniem o wielkim znaczeniu było dla współbraci poszukiwanie w grupach odpowiedzi na trzy pytania, które były przewodnimi w słuchaniu relacji i w lekturze treści przekazanych przez Zjazdy prowincjalne. Były to: Jakie cele zostały osiągnięte? Jakie trudności zostały zauważone? Jakimi działaniami możemy się posłużyć dla dania treściom Kapituły nowego impulsu?

Na podstawie wkładu grup, Rada generalna przygotowała tekst końcowy starając się nadać wspólną formę zaprezentowania go, podkreślając wyraźnie zadanie każdego podmiotu w nadawaniu nowego impulsu Kapitulę: Przełożony generalny i jego Rada, Przełożony prowincjalny ze swoją Radą i Dyrektor lokalny ze swoją Wspólnotą.

Klucze pomocne w interpretacji tekstu końcowego

Podczas lektury dokumentu możecie dostrzec w poszczególnych rozdziałach, dobrze określonych, mocne punkty refleksji podjętej podczas prac Zjazdu.

Chce tu przywołać trzy troski, które przenikały wszystkie prace i stały się pobudkami dla sformułowania działań.

1° - Z zadowoleniem zauważono, że po Kapitulę, ze strony większości współbraci, rozpoczęła się droga uświadomienia sobie, jak bardzo potrzebnym jest pracowanie nad aspektami ludzkimi w byciu zakonnikiem, w taki sposób aby budować harmonijną i wyzwalającą wewnętrzną jedność między „być” i „chcieć”. Zauważa się, więc, że wspomniana praca nie jest jeszcze zakończona, ale wymaga czasu i być może nigdy nie ustanie.

Zatem, jedną z obaw uczestników Zjazdu było to, aby pytać się: jak działać, aby dalej pomagać współbraciom w tej wędrówce? Jak ich wzmacniać w codziennie podejmowanym przez nich trudzie trwania w wierności?

Droga ta nie jest zwyczajna, ponieważ wymaga wyjścia poza siebie, z własnej strefy bezpieczeństwa i wygody aby umieścić w centrum Boga, wspólnotę, bliźniego (współbrata).

2° - Drugim aspektem, który został zauważony, jest to, że wzra-

sta w nas świadomość bycia rodziną. To dotyczy tak poziomu wewnętrznego, to jest naszych relacji w Zgromadzeniu, jak i na poziomie zewnętrznym, czyli w relacjach z naszymi Siostrami, z członkami Oriońskiego Ruchu Świeckiego i instytutów osób konsekrowanych.

Jeśli chodzi o Zgromadzenie, odczuwało się potrzebę kontynuacji tej drogi, a zatem, pracowania w harmonii i skoordynowaniu między trzema poziomami: generalnym, prowincjalnym i lokalnym. W konsekwencji, działania, o które poprosili delegaci, aby je przedsięwziąć, zostały odpowiednio podzielone, wskazując, kto najbardziej musi zadbać się o to działanie dla zharmonizowania i docenienia pracy wszystkich.

Jeżeli zaś chodzi o Rodzinę Charyzmatyczną ponownie potwierdziła się wartość, nie tylko pracy razem ze świeckimi, jak również docenianie w nich bycia orionistami, czyli członkami tej samej Rodziny, aby móc podjąć wspólną drogę, która dotyczy również innych obszarów, takich jak formacja, wspólne planowanie działalności i w konsekwencji udział w podejmowaniu decyzji.

3° - Innym powracającym tematem było pragnienie wyrażone przez wielu, aby lepiej poznać nasz charyzmat i naszą duchowość w ich aspektach. To znajduje odzwierciedlenie w potrzebie większej ilości okazji i narzędzi do formowania się, do poznawania charyzmatu i wdrażania go w praktykę.

Ten aspekt okazuje się być szczególnie ważnym wtedy, gdy żyje się w takiej rzeczywistości, jak parafie, gdzie bardzo łatwo można zatracić własną tożsamość, skoro jest się zanurzonym w strukturę, jaką jest diecezja, gdzie ta sama praca wykonywana jest przez różne zgromadzenia, a przede wszystkim przez wielu księży diecezjalnych. W tym przypadku, tendencja ujednoczenia się z innymi jest silna. To samo dotyczy również dzieł miłosierdzia, gdzie konieczność efektywności wymaga zawsze coraz większego profesjonalizmu i czasu; tak więc administracja może wziąć górę nad zobowiązaniami wspólnotowymi i duszpasterskimi.

Delegaci zdeterminowani tymi trzema troskami dyskutowali i zaproponowali różne działania, które znajdziecie w tym do-

kumencie. Ważnym jest, aby uwzględnić zakres refleksji, w której te działania zostały sformułowane, aby nie stały się wskazaniem abstrakcyjnymi, które następnie byłyby nieuchronnie pominięte.

Najdrożsi Współbracia, na zakończenie, przywołam wrażenia zdumienia i podziwu, które nas opanowały podczas tych dni uczestniczenia w Zjeździe. Jestem pewien, że to, co czyni nas bardziej orionistami, rozpoczyna się dokładnie od zdumienia, od podziwu. Zmysł zadziwienia jest tym, co pozwala nam odgadnąć, że charyzmat Księdza Orione nigdy się nie starzeje i zawsze jest zdolny odmładzać się i wyrażać w nowy i skuteczny sposób, inkulturować się, czyniąc pięknym i zdrowym życie, zwłaszcza życie najbardziej ubogich, jak stało się to w sposób konkretny i paradygmatyczny w obecnej Prowincji „*Notre Dame d’Afrique*”.

W związku z tym interpretacja Zjazdu przy pomocy klucza jakim jest słowo “zadziwienie” nie jest wadą, ani tym bardziej popadaniem w sentymentalizm. Jeszcze mniej pewnymi pseudo-przeprosinami, aby wypełnić jakiś brak czy niewystarczalność metodologiczną. Wybaczcie mi zuchwałość, ale uznaję go jako remedium w zwalczaniu podstawowego problemu, który w tych czasach charakteryzuje, z różnymi odcieniami, wszystkie nasze relacje, a mianowicie, brak entuzjazmu, inercja czy opieśzałość, oziębłość powołaniowa, kryzys tożsamości i przynależności do Zgromadzenia.

Czyńmy zatem cokolwiek, co mogłoby przywrócić nam uczucie zadziwienia, zdumienia czy, przynajmniej, ruszajmy odkryć piękno i zadziwienie, którymi charyzmat jest zdolny nas obdarzyć. Pamiętajmy, nade wszystko, o tym dynamizmie przypowieści ewangelicznej, która potwierdza, że charyzmat jest talentem, który nie może być ukryty: ma znaczenie i przemawia tylko wtedy, jeśli jest puszczony w obieg, jeśli urzeczywistnia się w konkretności naszego życia.

Zjazd był nadzwyczajnym doświadczeniem „zadziwienia”, w którym „żywy charyzmat” nas zdumiał. Zobaczenie i doświadczenie jego piękna, dało nam na prawdę wiele dobra!

A teraz, naprzód, w drogę! Aby nie spadł na nas ciężki osąd dzieci z Ewangelii: „*Przygrywalіśmy wam, a nie tańczyliście; biadaliśmy, a wyście nie płakali!*” (Łk 7,31).

To jest czas *Zdrowaś Maryjo i naprzód!* Oby dokument końcowy Zjazdu weryfikacyjnego mógł stać się dla nas pomocą. Ksiądz Orión z pewnością będzie z nami.

Z braterskimi pozdrowieniami,

ks. Tarcisio Vieira
Dyrektor Generalny

(tłum.: ks. Damian Laskowski FDP)

GENERALNY ZJAZD WERYFIKACYJNY

DOKUMENT KOŃCOWY

Generalny Zjazd Weryfikacyjny odbył się w Bonoua (Wybrzeże Kości Słoniowej), od 12 do 20 października 2019 roku.

Podczas poszczególnych etapów (Wspólnota – Prowincja – Rada generalna), powstała struktura Zjazdu na podstawie 3 Kierunków działania (Formacja, Życie Wspólnotowe i Charyzmat) + Linia Działania nr 7 (w kierunku peryferii). Zawierają one treści innych Linii Działania XIV Kapituły Generalnej.

3 KIERUNKI DZIAŁANIA	LINIE DZIAŁANIA	+ 1 LINIA DZIAŁANIA
1° <i>Formowanie osób, zakonników</i>	LINIA 1: Wymiar ludzki zakonnika	LINIA 7: W kierunku peryferii egzystencjalnych świata
	LINIA 2: Zakonnik żyje Bogiem	
	TEMAT SZCZEGÓLNY D: Powołanie brata zakonnego i pustelnika	
2° <i>Umieszczenie w centrum życia wspólnotowego i doceniania współbraci</i>	LINIA 4: Żywa relacja ze wspólnotą	
3° <i>Aktualizacja charyzmatu</i>	LINIA 3: Zakonnik rozpoznawany w charyzmacie	
	LINIA 5: Zakonnik spełniający misję, świadectwo i służba	
	LINIA 6: Apostolat zgromadzeniowy, dar Kościoła	
	TEMAT SZCZEGÓLNY B: Wspólnota zakonna w parafii	
	TEMAT SZCZEGÓLNY C: Organiczność i kontynuacja Duszpasterstwa Młodzieży	

1° KIERUNEK DZIAŁANIA

FORMOWANIE OSÓB, ZAKONNIKÓW

L 1: WYMIAR LUDZKI ZAKONNIKA

Zjazd podkreślił, że w minionym trzechleciu, zakonnik orionista, pomimo rozwijania cenionej aktywności charytatywnej skierowanej ku marginesom, nie rzadko stał się ofiarą indywidualizmu, typowego dla naszej epoki, często pod płaszczem przedsiębiorczości i w konsekwencji popadał w pełnienie głównej roli wyizolowanej i szukającej samego siebie.

Mając świadomość takiej rzeczywistości, nawiązując do Kapituły, Zjazd zwraca się z prośbą:

Do Rady Generalnej

- ▶ Niech ponownie przestudiuje i zaktualizuje fizjonomię i tożsamość zakonnika orionisty. Ułatwi refleksje związaną z posługiwaniem się tekstami użytecznymi (zeszyty formacyjne, droga charyzmatyczna, zjazdy).
- ▶ Niech zweryfikuje skuteczność metod formacji ciągłej już istniejących.

Do Rady Prowincjalnej

- ▶ Niech uświadomi współbraciom niebezpieczeństwa płynące z indywidualizmu, podkreślając znaczenie Sekretariatów.
- ▶ Niech skorzysta ze spotkań dyrektorów by podkreślić więzi charyzmatu z jakością życia zakonnego.

Do Wspólnoty lokalnej

- ▶ Niech wszyscy zaangażują się w pogłębienie sensu ich bycia zakonnikami orionistami, posługując się przygotowanymi pomocami.

L 2: ZAKONNIK ŻYJE BOGIEM

Zjazd odnotował, że jakość życia modlitwy w prowincjach wzrosła. Często jednak zakonnik orionista jest zaplątany w sieci różnorodnych relacji, nie rzadko rozpraszających go i spełniających jego aspiracje, ryzykując jednak zredukowanie do poziomu horyzontalnego życie codzienne. Zdarza się więc że czas którego nie poświęca na modlitwę, na bycie we wspólnocie, a poświęca na apostołat ludząc się, nie przynosi oczekiwanych efektów. To motywy, dla których Zjazd zmotywował nasze Zgromadzenie do wysiłku zwrócenia uwagi na „Odnowienie kreatywne życia duchowego, indywidualnego i wspólnotowego, aby naprawdę było relacją z Bogiem, źródłem życia, które ożywia działalność apostołską.” (14CG)

Nawiązując do Kapituły, Zjazd proponuje:

Radzie Generalnej

- ▶ Niech rozwine „metodologię duchowości oriońskiej”.

Radzie Prowincjalnej

- ▶ Niech posłuży się rekolekcjami zakonnymi, skupieniami, aby doświadczyć modlitwy bardziej twórczej i przeżywanej we wspólnocie.
- ▶ Niech uświadomi potrzebę modlitwy, wierność rozmyślaniu indywidualnemu, i „Lectio Divina” oraz wartość dzielenia się duchowego.

Wspólnocie lokalnej

- ▶ Dyrektorzy niech promują modlitwę wspólnotową, bardziej włączoną w konkretne sytuacje życiowe i intencje osób spotykanych na co dzień.

2° KIERUNEK DZIAŁANIA

Umieścić w centrum życie wspólnotowe

L 4: ŻYWA RELACJA ZE WSPÓLNOTĄ

A) Podczas zjazdu zostało powiedziane, że dla nas orionistów, nie tylko jest ważne odpowiadać na wyzwania socjalne i historyczne przez służbę miłości, ale także sposób w jaki to czynimy. To znaczy, że odpowiedzi bardziej skuteczne na wyzwania socjalne, w aspekcie ewangelicznym, idą w parze z jakością życia braterskiego we wspólnotcie. W tym sensie, wielu zabierających głos, podkreślało wzrost wrażliwości na dobre życie we wspólnotcie, ale odnotowano również, że w niektórych miejscach, przewaga aktywności pastoralnej i administracyjnej przeszkadza zajęciom ożywiającym życie wspólnotowe i że aktywność jest uprzywilejowana na niekorzyść życia braterskiego.

Aby uwypuklić to o czym powiedziała Kapituła na temat znaczenia życia braterskiego we wspólnotcie, Zjazd proponuje:

Radzie Generalnej

- ▶ Niech organizuje kursy wewnętrzne, a także z innymi zgromadzeniami, z teologii życia konsekrowanego i o dynamice wspólnotowej.

Radzie Prowincjalnej

- ▶ Niech w formacji ciągłej posłuży się ekspertami lub metodami na temat życia wspólnotowego.
- ▶ Niech wspomaga dyrektorów lokalnych w ożywianiu jedności braterskiej w ich wspólnotach.

Wspólnotcie lokalnej

- ▶ Niech każdy zakonnik umieści życie wspólnotowe i docenianie współbraci, jako punkt centralny codziennego życia i poprzez samokontrolę zapewni konkretne rezultaty.

- ▶ Niech dyrektor lokalny umieści w kalendarzu programacyjnym, dzień wspólnoty, z „Lectio Divina” w centrum, spotkanie wspólnoty, skupienie miesięczne i jakieś wspólne wyjście lub wyjazd.
- ▶ Dyrektor lokalny niech doceni praktykę upomnienia braterskiego i rewizji życia.

B) Zjazd pokreślił projekt wspólnotowy i projekt apostołski, lansowane niegdyś jako idealne sposoby naszego życia i pracy razem, jednak w ostatnich latach traktowane z nieufnością, jako coś trudnego do zrealizowania. Zostały więc zaniedbane.

Utrzymując jednak, że są to instrumenty stosowne, by prowadzić wspólnie apostołat, nawiązując do Kapituły, Zjazd proponuje:

Radzie Generalnej

- ▶ Niech przestudiuje nowe sposoby, bardziej proste, atrakcyjne co do języka i form, aby ponownie zaproponować współbraciom posługiwanie się tymi metodami.

Radzie Prowincjalnej

- ▶ Niech dodaje odwagi i wspomaga wspólnoty, które nie są w stanie opracować projektów: wspólnotowego i apostołskiego.

Wspólnocie lokalnej

- ▶ Niech każda wspólnota dołoży starań aby przyjąć i zakualizować te propozycje.

(tłum.: ks. Jerzy Ćwiklak FDP)

3° KIERUNEK DZIAŁANIA

Aktualizacja charyzmatu

L 3: ZAKONNIK ROZPOZNAWANY W CHARYZMACIE

A) Na Zjeździe podkreślono, że dzięki dziełu formacyjnemu w ostatnich latach oraz inicjatywom pomagania w przypadkach skrajnego ubóstwa, u wielu zakonników orionistów spotyka się większą identyfikację z charyzmatem i duchem przynależności. Zwrócono jednak uwagę, że często orionista przeżywa swoją tożsamość charyzmatyczną bardziej w prowadzonej działalności, niż w harmonijnym dojrzewaniu swojej konsekracji, duchowości i misji.

Aby zatem na nowo przypomnieć Kapitułę, na Zjeździe podkreślono, że formacji do charyzmatu nigdy nie można uznać za oczywistą i należy ją kontynuować w ciągu całego życia i na wszystkich płaszczyznach. Dlatego:

Rada Generalna

- Lepiej zgłębi krytyczne i aktualizujące studium charyzmatu, ze szczególnym zwróceniem uwagi na praktykę duszpasterską, która może pomóc nam odnowić nasz, jako orionistów, sposób pochodzenia do ludzi.

Rada Prowincjalna

- Przygotuje właściwe pomoce z pedagogiki charyzmatu, ażeby zakonnicy mogli zrozumieć jego wieloraką dynamikę, przeżywać go jako osoby konsekrowane, przekazywać go osobom świeckim, nadawać tożsamość dziełom i parafiom.
- Sekretariat Formacyjny ma pomagać współpracownikom w pogłębianiu wartości życia konsekrowanego, które leży u podstaw również obowiązków związanych z posługą kapłańską, wykorzystując zwłaszcza obecność Braci Zakonnych.

- ▶ W formację do charyzmatu prowadzonej dla świeckich należy zaangażować również wspólnotę.

Wspólnota lokalna

- ▶ W formacji początkowej można lepiej wykorzystać czas wakacji czy okres letni na mocne doświadczenia czy obozy apostołskie.

B) Realizacja Zjazdu w Bonoua pozwoliła nam zobaczyć i osobiście dotknąć rzeczywistości żywotności powołaniowej, osiągniętej przede wszystkim za pomocą duszpasterstwa powołań prowadzonego przez świadectwo życia, systematyczne towarzyszenie młodzieży formowanej i zaszczepienie charyzmatu w łonie społeczności afrykańskiej. W takim kontekście zjazd chciał przypomnieć raz jeszcze, że animacja i towarzyszenie powołaniowe mają zasadnicze znaczenie dla żywotności rodziny zakonnej i że trzeba więcej inwestować w proces rozeznawania powołania.

Aby na nowo przypomnieć Kapitułę, na Zjeździe postanowiono:

Rada Generalna

- ▶ Ma działać na rzecz rozpowszechniania i promowania kultury powołaniowej.

Rada Prowincjalna

- ▶ We wspólnotach, w których nie ma duszpasterstwa młodzieżowo-powołaniowego albo dopiero się ono rozpoczyna, ma towarzyszyć i ułatwiać tworzenie koordynacji w nich.

Wspólnota lokalna

- ▶ Należy pracować niezmiernie w poszukiwaniu nowych powołań.

L 5: ZAKONNIK SPEŁNIAJĄCY MISJĘ, ŚWIADECTWO I SŁUŻBA

A) Zjazd, który zgromadził przedstawicieli kwalifikowanych całego świata orionistów, było właściwym miejscem do uznania, że dynamika naszego charyzmatu jest dobrze realizowana i konkretyzowana w życiu codziennym wielu zakonników i licznych dzieł. Mimo to czasami zdarza się, że jest mało widoczne zaangażowanie w *mówienie* naszych dzieł, przejaw macierzyństwa Kościoła. Zebranie zaleciło, aby była wyraźna tożsamość dzieł jako „latarni ewangelizacji dla świata”.

Aby na nowo przypomnieć Kapitułę, na Zjeździe postanowiono:

Rada Generalna

- ▶ Ma opracować system *on-line*, aby mieć bieżącą statystykę wszystkich dzieł miłosierdzia.

Rada Prowincjalna

- ▶ Zatrószczy się o stworzenie Sekretariatów – tam, gdzie ich jeszcze nie ma – dla struktur komunii i uczestniczenia.
- ▶ Sekretariat Dzieł ma współpracować ze wspólnotami w posługiwaniu się bilansem apostolskim.
- ▶ Przygotuje współbraci, zwłaszcza młodszych, do podejmowania odpowiedzialności w dziełach.
- ▶ Gdzie to możliwe, nie można bać się powierzać kierowania dziełem odpowiedzialnemu za strukturę.

Wspólnota lokalna

- ▶ Dalej ma podejmować temat bilansu apostolskiego, przekładając go na konkretne programowanie i posługując się ekipą *ad hoc*.

B) Jednym z mocniejszych doświadczeń, o którym uczestnicy Zjazdu mówią, że przeżyli w czasie dni spędzonych w Bonoua, było tworzenie „jednej rodziny”. Nie jesteśmy bowiem odizolowanym

zgromadzeniem, ale częścią Rodziny charyzmatycznej, chcianej i wspieranej przez św. Alojzego Orione. Zatem jest rzeczą ważną, aby ta rzeczywistość stała się apostołską siłą.

Aby zatem na nowo przypomnieć Kapitułę, na Zjeździe postanowiono:

Rada Generalna

- ▶ Podzieli się z całą Rodziną charyzmatyczną przewodnikiem dla wspólnej formacji.
- ▶ Będzie sprzyjała refleksji i studiom na temat tożsamości i celów ORŚ i RMO.

Rada Prowincjalna

- ▶ Będzie promowała wśród współbraci głębszą znajomość tego, czym jest rodzina charyzmatyczna.
- ▶ Tam, gdzie to możliwe, choć nie pracuje się w tych samych domach, należy rozwijać spotkania FDP i MSMM na poziomach Rad prowincjalnych, aby promować poziom równej współpracy w różnych sektorach: formacji, doświadczeń granicznych, programowania duszpasterskiego, grup studiów.
- ▶ Udzieli odpowiedzi na wymagane przez ISO uczestniczenie w inicjatywach powołaniowych i towarzyszenie im na różnych etapach (rozeznawania powołania, wstępnej formacji) oraz na terenach, gdzie są obecne.
- ▶ Zapewni towarzyszenie duchowe i charyzmatyczne członkom ORŚ i umożliwi ich uczestniczenie w ekipach powołaniowych.
- ▶ Pomyśli o momentach formacyjnych z uczestnictwem osób zakonnych i świeckich.

Wspólnota lokalna

- ▶ Będzie organizować momenty formacji biblijnej, charyzmatycznej i zawodowej dla osób świeckich, które obracają się w naszej rzeczywistości.

L 6: APOSTOLAT KONGREGACYJNY, DAR DLA KOŚCIOŁA

Po wysłuchaniu relacji Rady Generalnej i opracowaniu końcowego Przesłania, Zjazd uznał się odpowiedzialnym za uwypuklenie tego, że „*naczelną misją zakonnika jest być zakonnikiem, a orionisty – być orionistą*”, czyli dawać prymat Bogu, ponieważ od Niego otrzymujemy powody naszego bycia, naszego apostołatu i naszej misji w Kościele.

Aby na nowo przypomnieć Kapitułę, na Zjeździe postanowiono:

Rada Generalna

- Zapoczątkuje drogę refleksji nad cechami charakterystycznymi „parafii oriońskich”, aby sformułować system wartości charyzmatycznych właściwych takiemu specyficznemu obszarowi apostołskiemu (Bilans Charyzmatyczny dla Parafii).
- Zatróczy się o formowanie „nowych” misjonarzy i animację dla przyjęcia we wspólnotach, do których są przeznaczeni, aby umożliwić pracę inkulturacji, nie tracąc przez nich poczucia tego, że są zakonnikami orionistami.

Rada Prowincjalna

- Ma pomagać tym, którzy pracują w środowisku parafialnym, w pogłębianiu podstaw życia konsekrowanego orionistów.
- Będzie prowadziła pracę uwrażliwiania, skierowaną do wszystkich, na temat znaczenia komunikacji.

Wspólnota lokalna

- Dostosuje projekt duszpasterstwa parafialnego do projektu wspólnotowego.

(tłum.: ks. Michał Szewmin FDP)

+ LINIA DZIAŁANIA NR 7

W KIERUNKU PERYFERII

L 7: W KIERUNKU PERYFERII EGZYSTENCJALNYCH ŚWIATA

Zjazd weryfikacyjny dostrzega z radością, że nasze Zgromadzenie, działając poprzez Prowincje otworzyło się na peryferie egzystencjalne dzięki współpracownikom i świeckim którzy ofiarują swoje życie w tym celu. Zauważono także, że to doświadczenie „ Kościoła w drodze ku” rodzi kulturę gościnności, wzajemnego ubogacenia, bliskości która to kultura wprowadza żywotność na poziomie osobistym i wspólnotowym. Podkreślono także że idąc ku peryferiom egzystencjalnym, nie idziemy sami lecz spotykamy towarzyszy podróży, to pozwala budować relacje z innymi Zgromadzeniami i Stowarzyszeniami nie tylko Kościelnymi. Zjazd Weryfikacyjny był także okazją do stwierdzenia że wobec nowych form ubóstwa niektórzy zakonnicy przejawiają strach spowodowany nieśmiałością, także podjęciem życia stylu świeckiego a także indywidualizmem.

Dostrzega się także nasz trud we współpracy i trwaniu przy młodych.

Aby zmotywować zakonników, aby szli gdzie Pan nas posyła teraz realizując to, o co Kapituła nas prosi, stwierdza się, by:

Rada Generalna

- ▶ Rozeznała nowe wyzwania apostołatu charyzmatycznego, zaznaczając, że pracujemy razem z całą lokalną Rodziną Oriońską, a zwłaszcza z młodymi.

Rada Prowincjalna

- ▶ W programowaniu rocznym i trzyletnim podejmie konkretne działania w kierunku nowych form ubóstwa do realizacji których przygotuje niektórych zakonników.
- ▶ Przemyśli jak uwrażliwić i formować współpracowników odnośnie zaangażowania w nowe dzieła miłosierdzia.

- ▶ Prowincjałowie dowartościują doświadczenia misyjne i dzieła miłosierdzia, a w nich zakonników kleryków, braci i kapłanów.

Wspólnota lokalna

- ▶ W projekcie wspólnotowym uwzględni się konkretne zaangażowanie w lokalne ubóstwo.

KWESTIE ADMINISTRACYJNE

Zjazd, poprzez różne konteksty, podkreślił prostotę naszego życia, odnośnie kwestii, które dotyczą nowego sposobu prowadzenia Dzieł, odnośnie troski o dobrodziejów i wolontariuszy, także odnośnie stabilności dzieła i poszukiwania nowych źródeł dochodu.

Odnośnie tych tematów podjętych przez Kapitułę, Zjazd zobowiązuje:

Radę Generalną

- ▶ By inspirowała współbraci od pierwszych lat życia zakonnego do zaangażowania w poszukiwaniu źródeł dochodu dzieł i unikania marnotrawienia środków.

Radę Prowincjalną

- ▶ By utworzyła biuro Nowych Zasobów, które będzie zajmować się poszukiwaniem źródeł do samowystarczalności ekonomicznej dzieł.
- ▶ Zostanie systematycznie poprowadzony kurs ekonomiczny i administracyjny dla niektórych studentów, dając pierwszeństwo kursom i studiom teologicznym.

Wspólnotę lokalną

- ▶ By wzięła sobie do serca realizację kasy wspólnej i przejrzystości ekonomicznej.

(tłum.: ks. Leszek Kromka FDP)

GZW 2019 – DZIAŁANIA PODZIELONE WEDŁUG PODMIOTÓW

A – RADA GENERALNA

1. Podejmie ponowną lekturę i aktualizację fizjonomii i tożsamości zakonnika orionisty. Ułatwi refleksję dzięki opracowaniu pomocnych tekstów (zeszyty, kursy charyzmatyczne, konferencje). [LINIA 1]
2. Zweryfikuje efektywność narzędzi do formacji permanetnej będących już w użyciu. [LINIA 1]
3. Rozwinie "metodologię duchowości oriońskiej". [LINIA 2]
4. Zorganizuje wewnętrzne kursy, lub także międzszakonne, z teologii życia konsekrowanego i z dynamik wspólnotowych. [LINIA 4]
5. Przystudiuje nowe sposoby, bardziej proste i atrakcyjne w języku i formie, by zaproponować na nowo współbraciom korzystanie z tych narzędzi. [LINIA 4]
6. Bardziej zgłębi studium krytyczne i zaaktualizowane charyzmatu, ze szczególną uwagą na praktyki duszpasterskie, które mogłyby pomóc odnowić nasz sposób zbliżenia się do ludzi "po oriońsku". [LINIA 3]
7. Zadziała na rzecz rozpowszechnienia i promowania kultury powołaniowej. [LINIA 3]
8. Opracuje w systemie on-line zaktualizowany spis dzieł miłosierdzia. [LINIA 5]
9. Niech podzieli się z całą Rodziną charyzmatyczną, przewodnikiem do formacji wspólnej. [LINIA 5]
10. Niech sprzyja refleksji i studium dotyczącym tożsamości i celowości ORŚ i ORM . [LINIA 5]

11. Niech nada bieg refleksji nad cechami "parafii oriońskiej", by sformułować system wartości charakterystycznych dostosowanych do tego specyficznego obszaru apostołskiego (Bilans Charyzmatyczny dla Parafii). [LINIA 6]
12. Niech zatroszczy się o formację "nowych" misjonarzy i o animację we wspólnotach, do których są posyłani, by sprzyjać pracy inkulturyzacji, bez tracenia przez nich poczucia bycia zakonnikami orionistami. [LINIA 5]
13. Niech dokona rozeznania, by dać odpowiedź na nowe wyzwania apostołatu charyzmatycznego, kładąc nacisk na to, że pracuje się razem z całą miejscową rodziną oriońską, a w szczególności z młodzieżą. [LINIA 7]
14. Niech inspiruje współbraci, już od pierwszych lat życia zakonnego, kulturą pracowitości w poszukiwaniu środków dla naszych dzieł oraz by unikać tendencji, że jest się do utrzymania. [KWESTIE ADMINISTRACYJNE]

B – RADA PROWINCJALNA

1. Z pomocą odpowiednich Sekretariatów, niech podejmie pracę w kierunku uzmysłowienia współbraciom jakie są niebezpieczeństwa wynikające z postawy autoreferencjalności. [Linia 1]
2. Korzystając ze spotkań dyrektorów, niech podkreśla więź między charyzmatem a jakością życia zakonnego. [LINIA 1]
3. Niech skorzysta z rekolekcji (skupień), by doświadczyć momentów modlitwy bardziej kreatywnej i wspólnie przeżywanej. [LINIA 2]
4. Niech promuje działania na rzecz uświadomienia konieczności modlitwy, wierności medytacji osobistej i lectio divina oraz o wartości dzielenia się duchowego. [LINIA 2]
5. Niech posługuje się pomocą specjalistów lub narzędziami do formacji permenetnej dotyczącymi życia wspólnotowego. [LINIA 4]

6. Niech wspiera lokalnych dyrektorów w promowaniu komunii braterskiej w ich wspólnotach. [LINIA 4]
7. Niech zachęca i wspiera wspólnoty, które nie są w stanie same opracować projektu wspólnotowego i apostołskiego. [LINIA 4]
8. Przygotuje odpowiednie pomoce odnoszące się do pedagogii charyzmatu, tak by zakonnicy mogli pojąć jego zróżnicowaną żywotność, żyć nim jako osoby konsekrowane, przekazując go świeckim, nadając tożsamość dzieciom i parafiom. [LINIA 3]
9. Sekretariat ds Formacji niech pomoże współbraciom pogłębić wartość życia konsekrowanego, który jest także u podstaw obowiązków związanych z posługą kapłańską, doceniając szczególnie obecność Braci Zakonników. [LINIA 3]
10. W formacji początkowej można lepiej wykorzystać czas wakacji czy okresów świątecznych dla głębszych doświadczeń lub obozów apostołskich. [LINIA 3]
11. We wspólnotach, w których nie ma lub jest u swych początków koordynacja duszpasterstwa młodzieżowo-powołaniowego niech się jej towarzyszy i ułatwi formację. [LINIA 3]
12. Zadba - tam gdzie nie ma do tej pory - by powstały Sekretariaty, struktury komunii i uczestnictwa. [LINIA 5]
13. Sekretariat ds. Dzieł niech współpracuje ze wspólnotami w korzystaniu z bilansu apostołskiego. [LINIA 5]
14. Przygotuje współbraci, szczególnie młodych, do przejęcia odpowiedzialności za dzieła. [Linea 5]
15. Tam, gdzie wydaje się to stosowne, nie bać się powierzyć kierowanie dziełom Odpowiedzialnemu za strukturę. [LINIA 5]
16. Nie propaguje wśród współbraci głębszą znajomość bycia rodziną charyzmatyczną [LINIA 5]
17. Tam gdzie to możliwe, nawet jeśli nie pracuje się w tych samych domach, promować spotkania FDP i MSMM na poziomie rad

provincialnych, by sprzyjać współpracy na równi w różnych sektorach: formacji, doświadczeń z dzieł z pogranicza, programowania duszpasterskiego, grup studiów. [LINIA 5]

18. Niech odpowie na prośbę ISO, by i animację uczestniczyć w inicjatywach powołaniowych i by im towarzyszyć na różnych etapach (rozeznawania powołaniowego, formacji początkowej) i na terenie gdzie są one obecne. [LINIA 5]
19. Zapewni duchowe i charyzmatyczne towarzyszenie członkom ORŚ i sprzyja ich uczestnictwu w ekipie powołaniowej. [LINIA 5]
20. Niech pomyśli o momentach formacji charyzmatycznej przeżywanych razem przez zakonników i świeckich. [LINIA 5]
21. Niech się zatroszczy o formację „nowych” misjonarzy i animację przyjmowania ich we wspólnotach, do których mają być przeznaczeni, by sprzyjać pracy inkulturyzacji, nie tracąc poczucia bycia przez nich zakonnikami orionistami. [LINIA 6]
22. Niech pomoże tym, którzy pracują na polu parafialnym pogłębić fundamenty życia konsekrowanego oriońskiego. [LINIA 6]
23. Podejmie działanie na rzecz uwrażliwiania wszystkich co do wartości komunikacji. [LINIA 6]
24. W rocznym i trzyletnim planowaniu, niech uwzględni się konkretne zaangażowanie w nowe formy ubóstwa, do czego niech będą przygotowywani niektórzy zakonnicy. [LINIA 7]
25. Niech rozważy jak uwrażliwić i uformować współbraci odnośnie konieczności wejścia w nową sieć (*network*) miłosierdzia. [LINIA 7]
26. Prowincjałowie niech sprzyjają doświadczeniom misjonarskim o znamienym charakterze miłosierdzia skierowanym do zakonników: kleryków, braci i kapłanów . [LINIA 7]
27. Niech zastanowi się nad uruchomieniem siedziby ENRIs, by mogło ono efektywnie działać w poszukiwaniu funduszy dla uzyska-

nia samodzielności ekonomicznej dzieł. [Kwestie administracyjne]

28. Niech pośle niektórych kleryków, by uczęszczali na jakiś kurs z zarządzania ekonomicznego i administracyjnego, bez zaniedbywania studiów teologicznych. [Kwestie administracyjne]

C – LOKALNE WSPÓLNOTY

1. Niech wszyscy się zaangażują w pogłębienie sensu ich bycia zakonnikami i orionistami, posiłkując się dostępnymi pomocami. [Linia 1]
2. Dyrektorzy niech kontynuują promowanie modlitwy wspólnotowej bardziej konkretnej, która będzie uwzględniała realne sytuacje i intencje osób, które napotykamy każdego dnia. [LINIA 2]
3. Niech każdy współbrat umieści życie wspólnotowe i docenianie współbraci w centrum swojego codziennego życia i wdraża samodyscyplinę, która będzie gwarantować rezultaty. [LINIA 4]
4. Dyrektorzy lokalni niech w kalendarzu programowym wyznaczą dzień wspólnotowy, z Lectio Divina w centrum, spotkaniami, skupieniami miesięcznymi i pewnymi wyjściami wspólnotowymi. [LINIA 4]
5. Dyrektor lokalny niech sprzyja praktyce upomnienia braterskiego i rewizji życia. [LINIA 4]
6. Każda wspólnota niech podejmie wysiłek w podjęcie i wcielenie tychże dynamik. [LINIA 4]
7. W formacji charyzmatycznej świeckich niech będzie też zaangażowana cała wspólnota. [LINIA 3]
8. Niech się pracuje bez wytchnienia w poszukiwaniu nowych powołań. [LINIA 3]
9. Niech podejmie się na nowo temat bilansu apostołskiego, dokonując jego przełożenia na konkretne planowanie i posługując się ekipą *ad hoc*. [LINIA 5]

- 10.** Niech będą organizowane momenty formacji biblijnej, charyzmatycznej i zawodowej dla świeckich, którzy krążą wokół naszych rzeczywistości. [LINIA 5]
- 11.** Zharmonizować projekt duszpasterski z projektem wspólnotowym. [LINIA 6]
- 12.** W projekcie wspólnotowym, wskazać i uczynić miejsce dla konkretnej interwencji względem ubóstwa w danym miejscu. [LINIA 7]
- 13.** Wziąć sobie do serca zrealizowanie jednej kasy i przejrzystości ekonomicznej. [Kwestie administracyjne]

(tłum.: ks. Krzysztof Baranowski FDP)

UCZESTNICY

RADA GENERALNA

01	Tarcisio Gregorio Vieira	<i>Przełożony generalny</i>
02	Oreste Ferrari	<i>Wikariusz generalny</i>
03	Fernando Fornerod	<i>Radca generalny</i>
04	Assamouan Pierre Kouassi	<i>Radca generalny</i>
05	Laureano de la Red Merino	<i>Radca generalny</i>
06	Fulvio Ferrari	<i>Ekonom generalny</i>

PROW. „MADRE DELLA DIVINA PROVVIDENZA” (RZYM)

08	Aurelio Fusi	<i>Przełożony prowincjalny</i>
09	Pierangelo Ondeï	<i>Delegat 1</i>
10	Gianni Giarolo	<i>Delegat 2</i>
11	Giovanni Carollo	<i>Delegat 3</i>
12	Giuseppe Volponi	<i>Delegat 4</i>

PROW. „MATKI BOSKIEJ CZESTOCHOWSKIEJ” (WARSZAWA)

13	Krzysztof Miş	<i>Przełożony prowincjalny</i>
14	Sylwester Janusz Sowizdrzał	<i>Delegat 1</i>
15	Adam Gołębiak	<i>Delegat 2</i>

PROW. „NUESTRA SEÑORA DE LA GUARDIA” (BUENOS AIRES)

16	Gustavo Aime	<i>Przełożony prowincjalny</i>
17	Eldo Musso	<i>Delegat 1</i>
18	Gustavo Carlos Rofi	<i>Delegat 2</i>

PROW. „NOSSA SENHORA DE FÁTIMA” (BRASÍLIA)

- 19 Josumar dos Santos *Przełożony prowincjalny*
20 Edson de Oliveira da Silva *Delegat 1*
21 Erli Lopes Cardoso *Delegat 2*
22 Pedro Junior Pereira Vila Nova *Delegat 3*

PROW. „NOSSA SENHORA DA ANUNCIAÇÃO (SÃO PAULO)

- 23 Rodinei Thomazella *Przełożony prowincjalny*
24 Antonio Sagrado Bogaz *Delegat 1*
25 José Deboita *Delegat 2*

PROW. „NOTRE DAME D’AFRIQUE” (BONOUA)

- 26 Jean-Baptiste Dzankani *Przełożony prowincjalny*
27 Basile Aka *Delegat 1*
28 Mathieu Zongo *Delegat 2*
29 Serge Méda *Delegat 3*

VICE-PROW. „NTRA. SRA. DEL PILAR” (MADRYT)

- 30 José Paris *Przełożony vice prowincjalny*
31 Miguel Angel Bombin *Delegat 1*

VICE-PROW. „NUESTRA SEÑORA DEL CARMEN” (SANTIAGO)

- 32 Sergio Felipe Valenzuela Ramos *Przełożony vice prowincjalny*
33 Alvaro Rodrigo Olivares Fernandez *Delegat 1*

DELEGACJA „MOTHER OF THE CHURCH” (RZYM)

34	Marcelo Boschi	<i>Przełożony Delegat</i>
35	Martin Estanislao Mroz	<i>Delegat 1</i>
36	Peter Wambulwa Wakoba	<i>Delegat 2</i>

DELEGACJA „MARIA REGINA DEL MADAGASCAR” (MADAGASKAR)

37	Luciano Mariani	<i>Przełożony Delegat</i>
38	Modeste Rabemanantsoa	<i>Delegat 1</i>

Z PRAWA

39	Flavio Peloso	<i>Były Przełożony Generalny</i>

PRZEDSTAWICIEL BRACI

40	Antoine Somé	<i>Prow. N. Dame d’Afrique</i>

Przedstawiciele Rodziny oriońskiej

41	Maria Mabel Spagnuolo	<i>Przełożona generalna MSMM</i>
42	Maria Jacqueline Sawadogo	<i>Koordynatorka MSMM</i>
43	Marie Jeanne Kouakou	<i>ISO – Wybrzeże Kości Słoniowej</i>
44	Lucie Kofi	<i>ISO – Wybrzeże Kości Słoniowej</i>
45	Armanda Sano	<i>Koordynatorka ORŚ</i>
46	Enza Falso	<i>Biuro Wydawnictwa</i>

Piccola Opera della Divina Provvidenza (Opera Don Orione)
Via Etruria, 6 - 00183 Roma
www.donorione.org - fdp@pcn.net

